

APA, IRÁNY A TENGER!

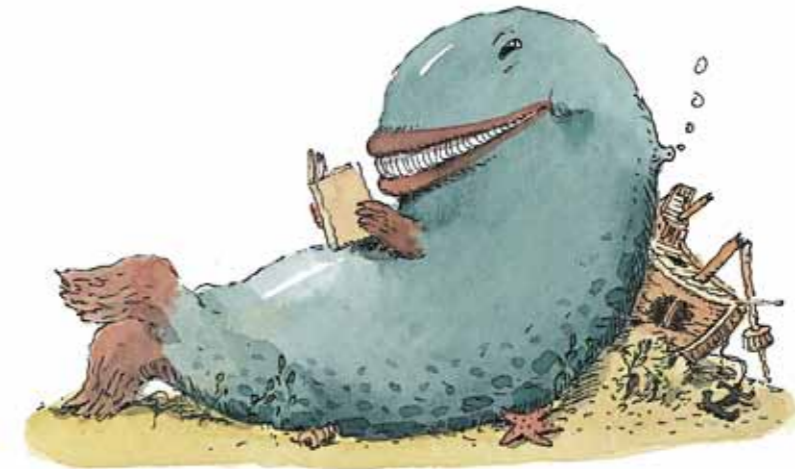
Markus Majaluoma

Text and illustrations © Markus Majaluoma
and Werner Söderström Ltd. (WSOY)
Original title „Isä, lähdetään saareen”
First published in Finnish by Werner Söderström
Corporation in 2002, Helsinki, Finland

Fordította Jankó Szép Yvette

© Koinónia, 2013
Hungarian translation © Jankó Szép Yvette, 2013

A Koinónia Könyvkiadó tagja az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének,
a Magyar Gyerekkönyvkiadók Egyesülésének és
a Romániai Magyar Könyves Céhnek.

Koinónia • 2013

Apa, polgári nevén Rózsadombi Benedek, aznap félregombolt kabátban, borzas hajjal, vérekes szemekkel érkezett haza a munkából, táskájából lezser öszevisszaságban kandikáltak ki a számárfüles papírok, uzsonnamaradékok és cserezoknik. Azaz Apa éppúgy nézett ki, mint máskor.

– Phú, micsoda nap – sóhajtotta.

Azzal beleroskadt a legközelebb eső fotelbe, kéjesen lehunyta a szemét, és önfeledten elmerült gondolataiban. Ááh, csend... és béke...

Ám e csalóka boldogság csak egy pillanatig tartott. Apa felriadt révületéből. Három homályosan ismerős alakocska állt előtte sorban, mint az orgonasípok.

– Mi a hézag, fiúk-lányok? Úgy álltok itt, mint valami fülesbagoly-esküdtszék.

Oszi, a legnagyobb, ismertette a vádat:

– Már egy órája várunk rád. Azt ígérted, ma elviszel valahova.

– Azt ígélte, mikor azt mondtad – tette hozzá Vejnő, a középső.

– Apu medidélte. Eszte – pontosított Annamari, a legkisebb, és határozottságán mit sem enyhített az, hogy nemcsak raccsolt, de minden lehetséges módon selypített is.

– Aaah – húzta össze magát Apa a fotelben. – Nehogy azt higgyétek, hogy elfelejtettem... én csak azt gondoltam...

Apa fél szemmel az ablak felé sandított, és ekkor mintha egy sötét felhőcske suhant volna át az égen.

– Csak úgy tűnt, hogy vihar közeledik!

A gyerekek egy emberként kapták tekintetüket az ablakra. Az ég kéken ragyogott, hét-ágra sütött a nap.

– De jó móka volna kint lenni, mikor jön a vihar – rikkantotta Oszi.

– Aha-aha! Felmásznánk a legnagyobb fála, és akkol jönne a villám, és phfúúú széthasítaná – élte bele magát Vejnő.

– Lipitáaaa! – ugrándozott visítva Annamari, majd elterült a padlón, mint egy béka.

– Nyugalom, gyerekek, nyugalom – szólt Apa. – Mi volna, ha kísétálnánk a kikötőbe körülnézni, hátha látjuk, hogy emelik ki a hajókat. Lassan itt az ősz. Van kedvetek hozzá?

– Hurrááá! – üvöltötte Oszi.

– Apa a legszuperebb apa a világon! – kurjongatott Vejnő.

Annamari pedig egymás után kétszer esett hasra a saját lábában.

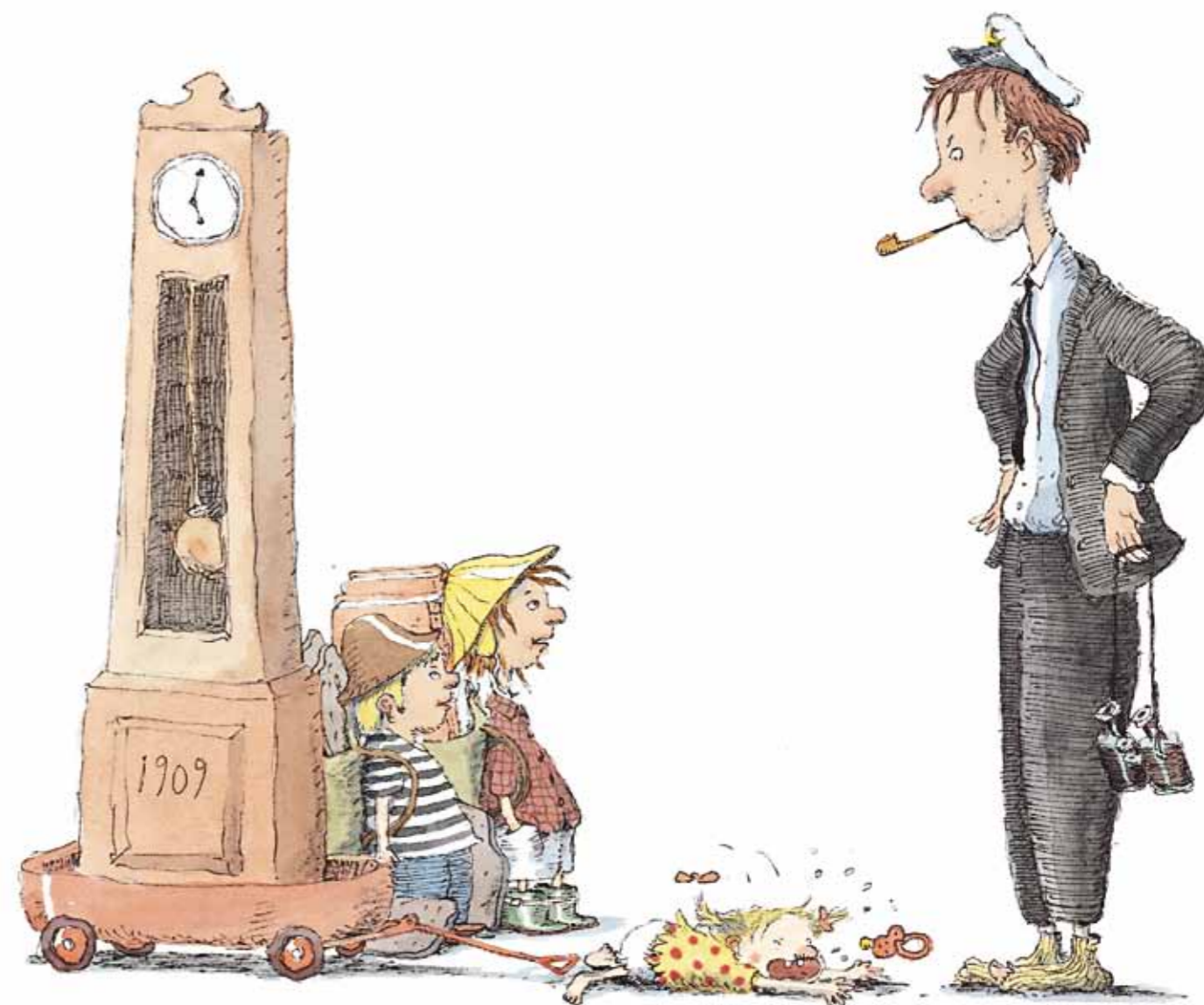
A Rózsadombi család tagjai máris lázas készülődésbe fogtak. Apa gumicsizmát és sapkát válogatott a gyerekeknek, közben pedig maga is felszerelkezett: kukkerrel, térképtáskával és egy kapitányi sapkával, melyen horgony csillogott.

– Ide figyeljtek, gyerekek! – kiáltotta. – Igazi huszonnégy karátos aranyból van ez a horgony a sapkámon.

Ezt azonban nem hallotta, nem látta senki, akkora volt a rohanás. Oszi óriási könyveket tömködött épp a táskájába.

– Csak mert ezekben biztos vannak hajós képek – magyarázta Vejnőnek.

Vejnő egy merítőhálót, néhány lapátot, vedret pakolt össze, és hat nagyobbacska járdakövet a kertből.

Annamari a dédi ingaórájával a kisszekerében sorakozott fel.

– Egy piillanaaat – lépett közbe Apa. – Mégis minek ez a sok kacat? Az ingaórától természetesen szó sem lehet. Ez, remélem, világos.

Annamari gondolkodás nélkül a földre vetette magát, és bömbölni kezdett.

– Figyelj, Apa, nagyon szeretné hozni azt az ingaórát – tolmácsolt Oszi.

– Az ingaóla bolzasztó fontos neki – tette hozzá Vejnő –, anélkül nem indul el.

– Ezt nem hiszem el! – sóhajtott Apa. – Rendben, legyen! Jöjjön akkor az ingaóra is. Elvégre mit is szólnának az emberek, ha ingaóra nélkül indulnánk el.

Putkela úr, Rózsadombiék szomszédja, aki egyébként már edzett idegrendszerrel büszkélkedhetett, a sövényt nyesegette épp, amikor az elgyötört családapa az imént leírt különös kompánia kíséretében kilépett a kapun.

– Jó napot, Rózsadombi úr, szerbusztok, gyerekek – köszöntötte őket nyájasan. – Költözünk, költözünk?

– Áh, dehogyan, csak egy kis esti séta a kikötőben – felelte Apa rezenéstelen arccal.

Putkela úr tekintete végigfutott a hátizsákokból kikandikáló vaskos köteteken és köveken, végül pedig megállapodott az antik ingaórán, és csak annyit kérdezett:

– Biztos, hogy mindent visznek, amire szükségük van?

– Azt hiszem, kezdetnek ennyi megteszi – válaszolta Apa.

Putkela úr elnézte, ahogy Apa és a gyereksereg teljes menettfelszerelésben, kisszekerestől végigcsörömpöl az utcácskán.

– Ha véletlenül már aludnék, amikor hazafele jönnek, nehogy elfelejtsenek felébreszteni! – kiáltotta utánuk.

